

Akit Budapesttől Berlinig elismernek

Örömmel adjuk hírül, hogy *Gémes István*, lapunk huszonöt évén át hűséges szerkesztője a közelmúltban magas kitüntetésekben részesült.

Budapesten, az Evangélikus Hittudományi Egyetemen február 24-én díszdoktori címet kapott, március 16-án pedig Berlinben a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztje kitüntetését vehette át. Az utóbbit *Schmitt Pál* köztársasági elnök, valamint *Pröhle Gergely* külügyi államtitkár-helyettes, a Magyarországi Evangélikus Egyház országos felügyelője és *Csukor József* berlini nagykövet adta át.

Az *Útitárs* szerkesztősége ezúton gratulál az elismerésekhez a lap máig leghűségesebb szerzőjének, Gémes Istvánnak, megköszönve egyúttal folyamatos, áldozatos munkáját.

Bár az *Evangélikus Élet* hasábjain már olvasható volt a Gémes István díszdoktori kitüntetése alkalmából az ünnepségen elhangzott laudáció, az *Útitárs* most – gondolva a nagyszámú németországi, elsősorban Stuttgart környéki olvasóra és mindazokra, akik határainkon innen és túl szeretik és tisztelik őt – teljes terjedelmében újra közli a méltatást.

FOTO: LUKÁCS GÁBI

Laudáció Gémes István tiszteletére

Gémes István Szarvason született 1927-ben. Bölcsészeti tanulmányok után Sopronban és Budapesten végzett evangélikus teológiát. 1953-ban szentelték lelkészé szülővárosa Ótemplomában. Külföldre kerülése után (1956) a Dán Evangélikus Egyházi Segélyszervezet megbízásából gondozta a Dániába és Dél-Svédországba került magyar protestáns menekülteket.

1957-ben vendégként vett részt az Evangélikus Világszövetség minneapoliszi (Egyesült Államok) világgyűlésén, hogy onnan Venezuelán át Brazíliába menjen a világszövetség megbízásából. Kétszer ötéves munkaszerződéssel felépítette a Brazíliai Magyar Evangélikus Gyülekezetet, majd egy ideig Sao Paulo-i tizenhét külföldi lelkésznek volt esperese.

1968-ban került vissza feleségével és három fiával Európába a hannoveri (Németország) egyház meghívására. Észak-Németországban két községet gondozott, és közben újtestamentumi és lélektani tanulmányokat folytatott Göttingenben. Onnan hívta meg a Württembergi Evangélikus Egyház a német munkája mellett végzendő magyar lelkigondozói szolgálatra. Tizenhét évén át volt a Stuttgart-Bad Cannstatt-i Luther gyülekezet (német) lelkésze, közben pedig folyamatosan végzett lelkészi munkát a württembergi magyarok körében.

Tíz évén át elnöke volt a Külföldön Élő Magyar Evangélikus Lelkigondozók Munkaközösségének (KÉMELM), és mintegy huszonöt évén át volt a magyar rádió-misszió munkatársa. Évtizedeken át szerkesztője volt az *Útitárs* című lapnak, amelynek azt követően is munkatársa maradt, hogy a

kiadványt immár Budapesten szerkesztik, és változatlanul kiadó-szerkesztője a *Koinonia* című teológiai folyóiratnak. Német lelkészi nyugdíjaztatása után továbbra is Stuttgartban él, és gondozza a magyar gyülekezetet, amelyet kiterjesztett Heilbronnra is.

Kiváló szervezőképességével és integráló erejével, valamint hatásos igehirdetéseivel és teológiai igényességével a nyugat-európai magyar protestantizmus meghatározó alakja.

Gémes István az elmúlt rendszerben is sokat tett a magyarországi evangélikusokért, ugyanakkor sohasem rejtette véka alá kritikáját az akkor lényegében hivatalos rangra emelt úgynevezett diakóniai teológiával és a hazai egyházban tapasztalható torzulásokkal kapcsolatban. Elvi fenntartása és a diktatórikus egyházvezetés következetes bírálata azonban nem akadályozta meg abban, hogy magyarországi és határon túli magyar lelkészeket, teológushallgatókat és gyülekezeti tagokat támogasson, segítsen sokféleképpen.

Egykori teológiai évfolyamtársaihoz sirig tartó barátság köti. Otthonuk mindig nyitva állt – és ma is nyitva áll – a közelből vagy távolról érkező magyarok előtt. A rendszerváltás idején – feleségével, *Réz Katalinnal* együtt – sokat tett a cserkészlet magyarországi újraindításáért és a teológiai gondolkodás serkentéséért.

Teológiai munkásságának fő iránya az *Újtestamentum*, ezen belül a Jézus- és a Pál-kutatás. Számos szakmai előadást tartott egyebek mellett az Evangélikus Hittudományi Egyetemen és a Károli Gáspár Református Egyetemen, továbbá lelkészkonferenciákon. Egyéniségének közvetlensége, valamint az intellektus és

a derű sajátos keveréke immár több nemzedékre gyakorol folyamatosan hatást.

Jóval több mint ezerre tehető dolgozatainak, cikkeinek a száma, amelyek a különböző országokban, kiadványokban, szaklapokban megjelentek magyar, portugál és német nyelven.

Eddig megjelent legfontosabb könyvei:

A Fény felé 1-2. Vezetők kézikönyve. Stuttgarter Magyar Protestáns Gyülekezet, Stuttgart, 1983.

Színlátás – a szemlélődés újrafelfedezése. Budapest, 1993.

Hiszek. Igehirdetés-sorozat. Evangélikus Sajtóosztály, Budapest, 1993.

Igen. Igehirdetések és tanulmányok a Tízparancsolatról és a Miatyánkról. Dabas, 1994.

Tiéd. Kátémagyarázatok és tanulmányok. 1996.

Jézus és Pál. Tanulmányok az Újtestamentumhoz. Dabas, 1998.

Ismered-e Jézust? Evangélikus Missziói Központ, Budapest, 2000.

Hungari et Transylvani. Kárpát-medencei egyetemjárók Tübingenben (1523-1918). Luther Kiadó, Budapest, 2003.

Fellebbentett fátyol. Jézus munkamódszere: példázatok és csodák. Ordass Lajos Baráti Kör, Stuttgart-Budapest, 2010.

Újszövetségi velemjáró. Luther Kiadó, Budapest, 2010.

Gémes István 2008-ban Károli Gáspár-díjat kapott. Tudomány-szervezői és -népszerűsítői munkásságáért, továbbá az egyetemes magyar protestantizmus érdekében kifejtett munkásságáért feltétlenül érdemesnek tartom arra, hogy az Evangélikus Hittudományi Egyetemtól a *dr. honoris causa* címet kapja meg.

DR. FABINY TAMÁS

A történelmi pillanatot megragadni

Villáminterjú Cselovszkyné dr. Tarr Klárával

Először vettek részt olyan közös találkozón a németországi magyar gyülekezetek képviselői a Németországi Protestáns Egyház (EKD) elöljáróival, melyen az anyaegyházak, a Magyarországi Evangélikus Egyház és a Magyarországi Református Egyház képviselői is jelen voltak. A megbeszélésre február 22-én Hannoverben került sor. Erről az eseményről kérdeztük Cselovszkyné dr. Tarr Klárával, a Magyarországi Evangélikus Egyház Ökumenikus és Külügyi Osztályának vezetőjét.

– Kik vettek részt a találkozón?

– Német részről a Németországi Protestáns Egyház emberi jogokért és migrációért felelős egyházfőtanácsosa, *Thorsten Leißer*, négy munkatársával együtt; a németországi magyar ajkú gyülekezetek képviselőiben tizenketten voltak jelen, az anyaegyházakat pedig *Fabiny Tamás* evangélikus püspök vezetésével egy háromtagú küldöttség képviselte.

– Mi volt az eszmecsere célja?

– Elsősorban az, hogy a németországi magyar ajkú evangélikus és református gyülekezetek státusát, jövőjét és az EKD-hoz fűződő kapcsolatát tisztázzuk. Nagyon fontos szempont volt a megbeszélés során, hogy mindhárom fél – mind a németországi magyarok, mind az EKD, mind a magyarországi anyaegyházak – képviselői következetesen szem előtt tartották azt a célt, hogy megegyezés szülessen, és hosszú távra biztosítva legyen a németországi magyar gyülekezetek jövője.

Az EKD mindenképpen rendezni szeretné a magyar gyülekezetek belátható jövőjét elsősorban anyagi szempontból: egy adott összeggel támogatná a magyar protestáns lelkigondozást, amennyiben minden németországi magyar ajkú gyülekezet egyesületi formába tud tömörülni. A gyülekezetek nagyon sokféle helyzetben élnek, s a kialakítandó új feltételek célja az, hogy megmaradjanak és erősödhesenek az élő, meglévő közösségek.

Amint az imént említettem, az EKD egyesületi formában szeretné támogatni a magyar ügyet. Ez azt jelenti, hogy ugyan el is engedi a magyar gyülekezetek kezét, de ez a szabadság hasznos is lehet, s nem zár ki olyan lehetőségeket, mint például lelkészek kiküldése Magyarországról hosszabb-rövidebb időre. A szabadság azt is jelenti: a gyülekezetek saját belátásuk szerint alakíthatják egyéni rendszerüket. Maguk határozzák meg, hol legyen állandó lelkészi szolgálat, és hová delegáljon az anyaegyház rövidebb időszakok-

ra lelkészt. Pozitívum a megoldáskeresés során, hogy egymás között kell megoldásra jutni – ezáltal szorosabb kapcsolatba kerülhetnek a hasonló helyzetben levő gyülekezetek.

– Milyen témákról tárgyaltak?

– A találkozó egyetlen témát járt körül: hogyan lehetséges a sokszínű németországi magyar ajkú gyülekezeteket egy egyesületbe tömöríteni azért, hogy fennmaradásukat az EKD anyagi fedezete biztosítani tudja. Több, hasonló helyzetben lévő kisebb-egyház is él Németországban, például a finnek, a lettek... Számukra is az egyesületi formát ajánlotta fel az EKD. Fontos, hogy az anyaegyházak mindegyike szeretnének tevékenesen is részt vállalni a németországi gyülekezetek támogatásából: ez egyrészt anyagi segítséget jelent, de főként lelkészek kiküldésében valósulhat meg.

Történelmi pillanatnak nevezte *Gémes Pál* evangélikus lelkész ezt az összeövetelt, mivel ebben a formában még soha nem hívta meg a gyülekezeteket és az anyaegyházakat az EKD. Egyedül a tartományi egyházak hiányoznak – részben –, hiszen a magyar gyülekezetek valódi otthona minden esetben a tartományi egyház: elsősorban Észak-Rajna-Vesztfália, Baden-Württemberg, Bajorország.

– Milyen eredménnyel zárult a találkozó?

– Az elején, *Thorsten Leißer* egyháztanácsos diavetítésén szimbolikusán egy kis dobozba, négyzetbe „gyűlték össze” a városok, amelyekben magyar ajkú gyülekezet található. „Épp ennek megfelelően kell a stratégiánkat felépítenünk” – mondta el *Fabiny Tamás* püspök: attól függően, hogy hol mire van szükség.

A magyar kisebbség lehetőségei: izoláció, asszimiláció, integráció. E három közül értelemszerűen a harmadikat kell választaniuk a magyar gyülekezeteknek. Jó modell a tartományi egyház kebelén élő magyar gyülekezet stuttgarter példája, hiszen sok szempontból segítséget kaphat a magyar közösség: épülethasználat, kazuáliák (keresztelő, esketés, temetés) anyakönyvezése. A magyar lelkész németül is szolgálhat. Így a magyar ajkú gyülekezetek hídként is szerepelhetnek a magyar anyaegyházak és a német tartományok, illetve az EKD között.

Mindenkinek az imádságára szükség van ahhoz, hogy a magyar protestáns keresztyén egység megszülethessen Németországban, fennmaradásuk mindnyájunk számára létkérdés.

SZÜCS PETRA

Nyomokban Jézust tartalmazhat!

„A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírból. Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akiktől Jézus szerezett, és így szólt hozzájuk: »Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették!« Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. Előrehajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de mégsem ment be. Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a lepedők ott fekszenek, és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepedőnél fekszik, hanem külön összegöngyöltve, egy másik helyen. Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül. A tanítványok ezután hazamentek.” (Jn 20,1–10)

Mai alapigénk olyan, mint a mogoró a málnás joghurtban: illene odaírni a csomagolására az összetevők rovatba: „Nyomokban Jézust tartalmazhat!” Mert ugyebár nem sok köze van a két élelmiszernek sem egymáshoz, de mivel ugyanabban az üzembem dolgoznak velük, előfordulhat, hogy jut egy kis mogoró oda is, ahol nem számítanánk rá.

Bár a jelek szerint a tanítványok szívének nem volt sok köze a feltámadásba vetett reménységhez és bizalomhoz, de mivel egy darabig azonos úton jártak mesterükkel, előfordulhatott, hogy jutott egy morzsányi kis hit oda is, ahová nem gondoltuk volna. Jól lehet a feltámadás történetének most felolvasott részéből éppen csak a főszereplő hiányzik, azért odaírhatjuk: nyomokban ott van benne Jézus, vagy legalábbis az ő hült helye.

Hasonlít ez a történet templomunk keresztjére, amelyet ha jól megnézünk, mintha látnánk rajta Jézus sziluetjét, de valójában márnincs ott: csak az ő hült helye, csak a nyoma. Itt volt, de már rég nincs itt. Rossz helyen keressük.

Na jó – mondhatnánk –, de akkor hol van? Ide tettük le, határozottan emlékszünk, betakartuk, még el is zártuk súlyos kővel a bejáratot – biztos ami biztos –, hát akkor hová lett? Illetve hogy pontosan idézzem a magdalai Mária szavait: hová tették?

Figyeljük meg Mária abszolút emberi gondolkodását! „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették!” Még csak véletlenül sem fordul meg az asszony fejében, hogy itt nem valami külső behatásról van szó, hanem bizony Jézus ígérete vált valóra, hogy fel fog támadni. Őt nem elvitték, és máshova tették, Jézus nem a tárgya ennek a történetnek, hanem a főszereplője! Itt az ő győzelméről van szó!

Ahhoz azonban, hogy meglassuk egy történet hiányzó főszereplőjét, nagyon jól kell őt ismerünk. Mint ahogy családunk tagjait is ismerjük, és pontosan tudjuk az ajtóban hagyott cipőről, az asztalon hagyott koszos tányérról, a fürdőszobából érződő borotvahabillatról, hogy ki járt ott, még mielőtt találkoznánk az illetővel, úgy kell ismerünk Jézust, tanítását és ígéreteit is ahhoz, hogy felismerjük egy sírból elől elvett kőről, egy üres sírról és egy szépen, rendszeretően összegöngyölt halotti lepedőről, hogy itt bizony nem sírrablók jártak, hanem az Úr feltámadt, valóban feltámadt!

Ez a felismerés persze abba a kategóriába esik, amelyet így címkézhetnénk: „hihetetlen, de igaz”. Hihetetlen, hiszen azelőtt nem – na és persze azóta sem – láttunk ilyet, és hihetetlen, hiszen a jó hírt eleinte az ember nem meri elhinni. De talán a leginkább azért hihetetlen, mert Jézus a mi életünkben is csak nyomokban van jelen.

Péter és János, a két különleges tanítvány – az első és a szeretett –, akik egymással valami különös versenyfutásba kezdenek a sírhoz menet, tanúbizonyságát adták annak, hogy egyikük sem nyert. Egyikük elsőnek ért oda, a másik elsőnek ment be, de mindketten voltaképpen értetlenül szemléltek a nyomokat, mert sem az erről szóló, amúgy jól ismert próféta jövendöléseket, sem Jézus korábbi, feltámadásáról szóló szavait nem értették meg. Két második helyezett – sőt a magdalai Máriával együtt három – lett ennek a versenynek a végeredménye. Az egyetlen győztes Jézus Krisztus, aki már arkon-bokron túl jár.

Történetünk végtelenül egyszerű, rövidre zárt befejezése: a tanítványok hazamentek. Mint akik jól végezték dolgukat. Vagy mint akik érezték, hogy itt bizony nincs több keresnivalójuk, több választ már nem kapnak. Vajon mi mikor érjük őket utol?

Vajon mi ismerjük-e Jézusunkat annyira, hogy egy megüresedett sír látványa ráébredessen bennünket arra, hogy ő hol is van? Vajon a mi életünk főszereplőjeként is csak nyomokban van-e jelen Jézus a szívünkben? Vajon még mindig ott keressük-e megváltásunk, boldogságunk kulcsát, ahol annak már csak a hült helye van?

Ezek húsvét nagy kérdései. És ha tudjuk rájuk a választ, akkor mi is sarkon fordulhatunk, és hazamehetünk, vissza az ünnepekből a mindennapokba, hogy ott találjuk meg Jézust. Hogy legközelebb ne mi keressük abban az évi egyszerű-kétszeri ünnepi pillanatban, ahová – úgy emlékszünk – utoljára tettük, hanem ő találjon meg bennünket, és maradjon velünk mindvégig, életünk minden egyes pillanatában.

Ő feltámadt, tényleg feltámadt, és él! Él örökké, teljes valójában, ha úgy tetszik, 100%-ig tartósított szertől mentesen, és nem tartalmaz – még csak nyomokban sem – semmi egyebet, mint szeretetet. Fogyasszuk őt bátran testének és vérének közösségében, a kenyérben és a borban! Nincs ennél egészségesebb táplálék: hiszen örök élet származik belőle. Ámen!

ZSÍROS ANDRÁS

Mátyás királyt, a megmaradás és haladás jelképét ünnepelték

Szoboravatató a magyar–román összefogás jegyében Kolozsváron

Ünnepelőbe öltözött embersereg özönlötte el Kolozsvár főterét április 2-án: hivatalos keretek között, a restaurálási munkálatokat anyagilag támogató magyar és román állam tisztségviselőinek jelenlétében avaták fel a felújított Mátyás-szoborcsoportot. Népviselőbe öltözött fiatalok, reneszánsz ruhás diákok, lelkes gyerekenészek, hagyományápoló körustagok, kolozsvári polgárok, az ország különböző részeiből összesereglett, ünnepelni vágyó magyarok, politikusok, történelmi magyar egyházfők ajkáról csendült fel nemzeti imánk az „igazságos király” lovas szobrának tövében. Politikum, civil társadalom és történelmi egyházak képviselőinek ünnepi beszédei, fohászai a békés együttélés, a magyar–román együttműködés szükségességének és fontosságának, az egymás iránti kölcsönös tiszteletnek a jegyében hangzottak el. Egy szebb közös jövő reménye körvonalazódott a köszöntőkben, egy olyan jövőé, amelyben az erdélyi magyar identitás megőrzését nem fenyegetik többé a nacionalizmus csapdái.

Az avatóünnepségen Sorin Apostu polgármester köszöntötte elsőként az egybegyűlteket.

– A Mátyás-szoborcsoportot, városunk szimbólumát a román és a magyar kormány összefogásával sikerült restaurálni, ami az eredményes román–magyar együttműködés bizonyítéka – hangsúlyozta az előljáró.

– Sokan és sokáig vártuk ezt a pillanatot, amely mögött több esztendő munkája és két állam anyagi hozzájárulása túlmenően a közös múlt megbecsülése és elismerése áll – mondta László Attila alpolgármester. – Mátyás király szoborcsoportja temérdek történelmi és közösségi eseménynek volt tanúja, volt közöttük negatív és pozitív kicsengésű is – jegyezte meg. – Ez a kódos, boszorkányüldözős korszak mára már véget ért, és nekünk büszkén fel kell tekintenünk városunk, történelmi központunk szimbólumára – fogalmazott az alpolgármester, és köszönetét fejezte ki mindazoknak, akik esőben, szélben, hóban kitartó fizikai és szellemi munkával újraszívták, új alapokra helyezték a most már teljes pompájában álló szoborcsoportot.

Semjén Zsolt, a Magyar Köztársaság miniszterelnök-helyettese háromszoros jelképnek nevezte a Mátyás-szoborcsoportot.

– Mátyás király személye a magyar megmaradás és élni akarás szimbóluma, hiszen ellentmondott császárnak, szultánnak. A megmaradás szimbóluma maga a szobor is, amely túlélte a Ceausescu-féle rombolást és a Ceausescu-epigonok rombolási kísérleteit. A szoborcsoport felújításának a története pedig a román–magyar együttműködés szükségességét jelképezi – tette hozzá.

A miniszterelnök-helyettes szerint Magyarországra látja, hogy az erdélyi magyarság boldogulása szoros összefüggésben van Románia sikerességével, de úgy véli: Romániának is látnia kell azt, hogy az erdélyi magyarság boldogulása szoros összefüggésben van országának sikerességével.

– Ezért nekünk nem pusztán együtt kell élnünk, hanem együtt is kell működnie – hangsúlyozta a politikus, majd felolvasta a *Művészet* című lap 1902-es, az emlékmű avatásához kapcsolódó egyik tudósítását.

Réthelyi Miklós, a magyar Nemzeti Erőforrás Minisztérium vezetője úgy értékelte: Kolozsváron a múlt nem mögöttünk, körülöttünk, hanem elsősorban bennünk van.

– Az utazó, aki ide érkezik, olyan áhíttal keresi Mátyás ki-

rály, Szenczi Molnár Albert, Apáczai Csere János emlékeit, ahogy Szendrei Júlia kereste a szabadságharc leverése után Petőfi – mondta. – A látogató menthetetlenül belekerül abba a szellemi erőterbe, amit a város nagy szülötteinek köszönhetünk – tette hozzá. – Az itt élő magyaroknak sikerült megőrizniük identitásukat, városuk nem veszítette el arculatát, egyéniségét, csak mindenki másképp hívja: a magyarok Kolozsvárnak, román és szász barátaink Cluj-Napocának, illetve Klausenburgnak – mondta a miniszter. – Az előttünk álló szobor a mellékalakokkal egy háromszöget zár be. Mit jelképez ez a képzelt háromszög? – vetette fel a kérdést. – Az egyik szára a hitet a megmaradásban, a másik ember-társaink szeretetét nemzeti hovatartozástól függetlenül, a harmadik pedig az erényes és egyben leleményes életet jelképezi, amellyel a kolozsváriak nemcsak Erdély, de az egész Kárpát-medence magyarjainak például szolgálnak – mutatott rá a magyarországi politikus.

Az ünnepséget a koszorúzás után Tótkés László, az Európai Parlament (EP) alelnöke, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács (EMNT) elnöke folytatta, aki fontosnak tartotta megemlíteni, hogy a nacionalkommunista múlt meg-megújuló visszatérési kísérleteivel és kísérteteivel közös erővel kell leszárnálni. Példaként állította olyan forradalmárokat alakjait, mint Doina Cornea és Octavian Bucacu, akik hasonló gondolkodás módú társaikkal az igazságos Mátyás szellemében munkálkodtak a románok és magyarok közötti társadalmi béke megőrzésén. Felhívta a figyelmet arra, hogy a hivatalosságok között jelen lévő Szócs

Géza magyarországi kulturális államtitkár már 1992-ben rámutatott a szobor és az erdélyi magyar közösség eltüntetésének szándékára.

Szócs Géza beszédében megköszönte Kolozsi Tibor szobrászművész-restaurátornak és csapatának a gondos és tankönyvi mintanyagul szolgáló munkát, amelyet a szoborcsoport felújításával végeztek. Felidézte azt a pillanatot, amelyre Tótkés László is hivatkozott, amikor 1992 decemberében az erdélyi magyar politikai és egyházi vezetők részvételével a Szent Mihály-templomból körmenet indult, amelyet a téren összegyűlt tömeg ellenséges indultal, gyakran ugrásra kész figyelemmel követett.

– A bicskák kinyíltak a zsebekben, a kés megállt a levegőben, mindenki érezte, hogy egy hajszál marasztal el bennünket egy újabb Városvárás helytől, egy újabb polgárháborútól. Ez szerencsére nem következett be, és ma már a régimúlt kódéba vész az a húsz évvel ezelőtti nap, és kissé valószínűtlennek is tűnik, amit a kolozsváriak nagyon nagy közös teljesítménynek tartok – emelte ki Szócs Géza, felidézve 1985-ben írott, a bukások, megpróbáltatások sorát elszenvedő magyar nemzet szebb jövőjébe, a „mélyrepülésből” való „feltámadásába” vetett hitét összegző verssorait.

A köszöntőbeszédeket a magyar történelmi egyházak vezetői által megfogalmazott gondolatok, áldások követték. Pap Géza, az Erdélyi Református Egyházkerület püspöke köszönetet mondott Istennek, hogy a történelem vihariban megőrizte a műalkotást, és

hogy immár megújított formájában ünnepelhetjük. Fohászkozott, hogy a nagy király emlékezetéből erő, békesség és reménység áradhasson a közösségre. Adorjáni Dezső Zoltán, a Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház püspöke hangsúlyozta: a felújított Mátyás-szoborcsoport ünnepi avatásának napja a lehetőségek, a megvalósult álmok, a testvéri közeledés napja. Hálát adott az építő munka eredményéért, Isten kegyelmébe ajánlotta a megújult emlékművet és a közösséget.

Az esemény zárómozzanataként a magyar és a román politikai élet, a civil társadalom és az egyházak képviselői, a közösség tagjai a tiszteletadás koszorúit helyezték el a régi méltóságában magasló szoborcsoport előtt. Az ünnepi műsorban a nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégium diákjainak reneszánsz tánckara, a csíkszétsimoni ifjúági fivősenekar és a hóstáti ak nagy múltú énekkara, a kolozsvári református Bethlen Gábor földész dalkör működött közre, amelynek elődje 1902-ben is énekelt az emblematisz szoborcsoport avatóünnepségén.

DÉZSI ILDIKÓ – ZAY ÉVA
Forrás: www.szabadsag.ro

Napsütés és villámlás

Grundtvigról először magyarul

A magyar népfőiskolai mozgalom, a dán–magyar irodalmi kapcsolatokat és nem utolsósorban az evangélikus egyházat érintő, hiánypótló könyvet jelentetett meg a Budapest Környéki Népfőiskolai Szövetség: *Napsütés és villámlás – Grundtvig és az élethez írt dalai* címmel Ebbe Kløvedal Reich dán író kötetét, amely magában foglalja Grundtvig ötven legjellemzőbb versét is.

De ki is volt Grundtvig, és miért fontos ő nekünk?

Nikolaj Frederik Severin Grundtvig (1783–1872) dán lutheránus lelkész, író, költő, filozófus, történész, tanár, politikus és reformátor volt. 1810-ben szentelték pappá, de reformatori tevékenysége miatt élete végéig hadakoznia kellett a dán államegyház maradi képviselőivel. Ezenközben kezdte el szervezni a mindmáig nagy jelentőségű és hatású dán népfőiskolai mozgalmat.

A 19. század legreprezentatívabb dán művelődéstörténeti alakjaként tartjuk számon, aki költői tevékenységére alapozva fejtette ki népnevelői, történeti és papi-reformatori működését. Skandináv nemzeti-romantikus eszmével átszótt monarchikus, felvilágosodás kori felfogása ellenére rugalmasan kötötte a parlamentarizmus előretöréseit is. Radikálisan megreformálta a bürokrata lutheránus klérust, spontán demokratikus alapokra helyezte a vallási közösségeket, megszervezte a kisbirtokos és zsellér fiatalok gyakorlati nézőpontú, közösségi szellemű, tömeges és ingyenes oktatását és nevelését, és friss lendületet adott a dán polgári fejlődésnek.

Eljutott a „népegység” (folkighed) fogalmához, amely a magyar viszonyok között inkább csak körülírható; maga a könyv is több oldalon foglalkozik ennek kifejtésével. Irodalmi munkásságának jó része cikk, vitairat, tanulmány, illetve prédikáció és a skandináv nemzeti romantika megalapozására törő mitológiatörténeti és nyelvújító írásmű.

Verseiben, zsolttáiraiban, himnuszokban, népdalszerű énekeiben szenvedélyes, költői képekben, metaforákban gazdag nyelvű, mély vallásosságról tanuskodó líra jelenik meg, mellyel világirodalmi rangját megalapozta. Életműve mintegy százharminc vas-tag kötetre rüg, amelyben ezeröttszáz dal és zsolttár is található.

Grundtvig szelleme mindmáig áthatja Dániát: tanulják, elemzik megzenésített verseit, egyházi énekeket iskolákban, templomokban; a rádióműsorokban, lemezekről ma is naponta éneklük, hallgatják.

A Budapest Környéki Népfőiskolai Szövetség régi törekvése volt, hogy pótolja azt a hiányosságot, amellyel a magyar könyvkiadás tartozik a népfőiskola és az újkori Dánia egyik megteremtőjének, és hogy Grundtvig szellemiségének megismerésével, megértésével erősíthesse a magyarországi népfőiskolai, szabad oktatási mozgalmat. Erre a legalkalmasabb műnek Reich igen alapos, mégis mindvégig olvasmányosan ismeretterjesztő, népszerűsítő munkája látszott, amely bár a dán olvasónak íródott, szinte alapfokon képes bevezetni bárkit Grundtvig életrajzába és a grundtvigiánus világgépbe.

Jól szolgálja az olvasmányosság célját, ugyanakkor a grundtvigi költészet magyarországi megismertetésének is eszköze, hogy a szerző az életrajz folyamatába már eleve beillesztette Grundtvig ötven legjellemzőbb versét és versrészletét, így a próza és a köl-

dik szakasz témája a népegység, az 1828–43 közötti évekről szól. Ebben helyet kap a világtörténelem, szó esik a kiadott énekgyűjteményről és „az iskola az életért” gondolat kialakulásáról. Az 1842–55 közötti éveket a néphatalom gondolata fűzi egybe; meg-

tudhatjuk, hogyan látja a nemzet kérdését, és bepillantunk nemcsak politikusi, a dán alkotmány megszületése körüli képviselői tevékenységébe, hanem szerelmi életébe is. A negyedik rész az öregkoré, az 1855–72 közötti éve-

Ekben a négy részben ott kavarog a monarchikus, majd alkotmányos Dánia élete, a háborúk a külfölddel és hatalmi harcok egymással, Hans Christian Andersen, Søren Kirkegaard, Thorvaldsen és Mynster püspök, a skandináv mitológia és a kor

gondolkodása. A kötet címét adó „napsütés és villámlás” egyszerre volt jellemző Grundtvig makacs, kitartó, hívó és harcok jellemére és az őt körülvevő világra. Az ötödik szakaszban a szerző, Reich négy esszéistikus utóiratban zárja le a kötetet, amelyekben még néhány vonással kiegészíti a Grundtvig-portrét, illetve a lelkes-író-politikus máig tartó, az egyházra vagy a szabad iskolákra gyakorolt hatását.

Reich könyvének másik újdonsága a kettősségében rejlik, ugyanis verseskötetnek is felfogható. Ismereteink szerint Grundtviggal eddig egyetlen mostohán bánt a magyar műfordítás.

Mindössze három költeménye jelent meg: egy-egy vers Jánosy István, Kemény Ferenc és Orbán Ottó fordításában. Jelen kötet verseinek műfordítója Muszay András (1946–) újságíró, előadóművész és zenei fordító. Huszonöt éven át az országot járta előadóestekkel, melyeknek fontos része volt az angolszász nyelvterület általa lefordított nép- és műdalainak megismertetése, tanítása. E témáról a Magyar Televízióban is tartott kisebb előadásokat. Dalfordításai más előadók lemezeiről és saját előadású hanghordozóiról is ismertek. Grundtvig műfordításait Lázár Ervin Járkáló magyar nyersfordításából, nagy gondolati és formai hűséggel, sőt a Grundtvig-dalok kottáinak és hangfelvételeinek figyelembevételével készítette, hogy ezek a Dánia-szerzte mindmáig énekeltek egyházi és világi művek magyarul se csupán olvashatóvá, de akár énekelhetővé is válhassanak. Így tehát az első magyar nyelvű Grundtvig-életrajzzal együtt az első magyar Grundtvig-verseskötet is kézbe vehető.

Az érdeklődők a *Napsütés és villámlás* kötethez (3000 forintos áron) az alábbi címeken juthatnak hozzá: Budapest Környéki Népfőiskolai Szövetség, Nagy Júlia elnök, bknsz@t-online.hu, illetve a Magyar Népfőiskolai Társaság 1077 Budapest, Wesselényi u. 13. II/5. szám alatti irodájában munkaidőben.

WEIGAND IRÉN

LÁTTA JÉZUST

Egy aggódó anya

Görögök jöttek föl a jeruzsálemi ünnepre a kéréssel: „Jézust szeretnénk látni.” (Jn 12,21) Mivel pedig számunkra ma fizikailag ez nem lehetséges, annál inkább érdekelnék azoknak a tapasztalatait, akiknek ez megadatott: látták az Urat.

Talán nem is szeretne volna látni Jézust ez a sziroföníciai görög asszony, de a rászakadt nyomorúság odakergette hozzá: beteg lánya miatt aggódott. Rámenősen, szinte vakmerően még a nyilvánosság elől elzárkózni kívánó Úr nyugalmát is megzavarta. Az se volt magától értetődő, hogy nem zsidó asszony léte egy zsidó férfi személe merészkedjék.

De bizony nagy volt a baj! Édesanyám jut eszembe erről, aki halálos beteg édesapámát még vagy negyven kilométerre elvitte egy „gyógyítóhoz”, bár ennek semmi ésszerű indoka már nem volt. Mert a gond, a baj, a betegség egyik tulajdonsága, hogy ledönt egyébként áthághatatlanak vélt akadályokat, és elszánttá, sőt vakmerővé is tehet. Már csak ez is örök érvényűvé teszi ezt a történetet.

Az asszony nagyon szerette volna látni ezt a csodadoktor hírében álló zsidó férfit. Rögvest elő is hozakodott a kérésével: úzze ki gyermekéből a betegséget okozó gonosz lelket! Vajon mi indíthatta erre a kertelés nélküli merész lépésre? Jézus látása ébresztett benne bizalmat? Az evangéliumok ismételt szólnak a csodálkozásról, amelyben Jézus nézői-hallgatói törnek ki: ez nem úgy beszél, mint az írástudók, ennek erő van a szavában-tetteiben! A görög asszony is beállt volna a csodálkozók közé?

Máté evangélista úgy mondja el ezt az eseményt, hogy az asszony Dávid Fiának, Uramnak nevezi Jézust, sürgős segítségét kérve. Márk nem tesz ugyan erről említést, de arról igen, hogy az asszony rögtön Jézus lába elé borul, könyörgő áhítattal. Vajon meglátta rajta az Úr dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjét? (Jn 1,14) Meglátta volna benne azt az Urat, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön? (Mt 28,18–20) Am hideg zuhanyként érhetne a Megcsodált lehetséges szava. Mintha csak ezt mondta volna neki: Miért tolakszol, asszony? Az élet kenyerét én mindenek-

előtt zsidó testvéreimnek, nem pogány kutyáknak tartogatom! Várj a sorodra!

Jézus úgy gondolta eredetileg, hogy neki a saját népét kell átmentenie az Isten országába. Ha ez a pogány asszony most zsidóhoz fordult segítségért, akkor tudnia kellett volna, hogy a zsidók kutyáknak tartottak minden idegent. Ez alól ő sem lehetett kivétel. S neki akkor ezen kellően meg is kellett volna sértődnie vagy bosszankodva elrohannia.

De aki egyszer látta már Jézust, azt még az ilyen rideg elutasítás sem tudja elriasztani. Sokkal nagyobb volt itt a tét, semmint asszonyunk megengedhette volna magának az önértetes sértődést. Sőt: teljes megértéssel fogadja Jézus elutasításának okát. Természetes, hogy a családi asztal elsősorban a gyermekek számára kerül meg. De hát, mivel éppen gyermekekről van szó, egyáltalán nem furcsa, ha evés közben óhatatlanul is morzsák esnek le az asztal alá. És milyen hálásak az asztal alatt settenkedő kutyák?! Megelégszenek ők az egyébként veszendőbe menő morzsákkal is.

Micsoda szilárd meggyőződés és bizakodás állhat az ilyen megértő szerénység mögött! Akit az asszony látott, annak olyan, minden emberi képzeletet felülmúló ereje és hatalma kell, hogy legyen, amelynek morzsányi töredéke is elég az ő beteg lánya meggyógyításához. „A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom...” – így próbálja körülírni ezt a tapasztalatot a *Zsidókhöz írt levél* (11,1). S ezért a remélt dolgokban való bizalomért, amely az aggódó anya válaszából sugárzik, „ezért a szóért mondom: menj el, leányodból kiment az ördög” – mondja neki Jézus. Az anya semmiféle gyógyítási eljárást nem lát, mégis szárnyakat ad neki a bizalom, amely hazaröpíti.

Vajon hazamenet nem fogta-e el a kétség, hogy otthon mégiscsak betegem találhatja a lányát? De ez a kérdés már inkább a mi hitelenségünkről, gyanakvásunkról tanuskodik. Mert a gyermekéért küzdő édesanya hite győz: hála annak, akit ő nem csupán látott, hanem meglátta benne a könyörülő és gyógyító Istent.

Ez pedig minden Jézus-látás végső célja.

GÉMES ISTVÁN

A Luther-rózsa színei

Felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy a Magyar Evangélikus Konfereencia hagyományos tanulmányi konferenciáját – *A Luther-rózsa színei* címmel – szeptember 30-án és október 1-jén tartja Révfülpön. Erre az alkalomra máris hívogatunk.

Előadásra kértük Bence Lajos szlovéniai író, újságszerkesztő és feleségét, Gabrijela Bencét, a lendvai gyülekezet felügyelőjét. Megszólalásuk címe így körvonalazódik: *Irott szóval és hirdetett igével a megmaradásért*. Felkértük Csepregi Zoltánt, az Evangélikus Hittudományi Egyetem egyháztörténész-professzorát is, ő *A négy nyelvű reformáció a Kárpát-medencében* címmel tartja előadását.

Szó lesz ezenkívül a formálódó egyházi turizmus lehetőségeiről, talán ötletbörze formájában is. További téma kijelölése még folyamatban van. Érdeklődő Testvéreinket kérjük, naptárunkba már most jegyezzék fel konferenciánk időpontját!

Hálásan köszönöm mindazok köszöntését, akik a díszdoktori és/vagy állami kitüntetésem alkalmából gondoltak rám. Örömet szereztek velem.

Gémes István

HÍREK, KITEKINTÉS

Berlin, Németország. Krisztus-hívó zsidó gyülekezetek vezetői úgy nyilatkoztak, hogy szorosabbra kell fűzni egymás közötti kapcsolataikat, és törekedni kell a keresztény egyházakkal való jó viszonyra. Ezt elérendő zsidóként hirdetik Jézust mint a Messiást, példás életükkel rá akarják felhívni a figyelmet, és ehhez kérik a többi keresztény segítségét. Németországban 332 ezer Krisztus-hívó zsidó taggal számolnak kerekén 400 gyülekezetben, míg az USA-ban 60 ezer a számuk.

Szofia, Bulgária. Ortodox papok, sekrestyések és kórusvezetők szakszervezetet alapítottak, hogy tisztességes fizetésért harcoljanak. Míg a vidéken dolgozók alig keresnek 180 eurót havonként, a nagyvárosiak ennek a többszörösét vihetik haza. Élesen bírálják az ortodox egyházat, amely évenként hatmillió eurót forgalmaz „szentelt” gyertyák eladásából. Ez maga bőségesen elég lenne ahhoz, hogy az egyház minden papja és dolgozója méltó fizetést kapjon. Az egyházvezetés élesen elítélte a kezdeményezést.

Athén, Görögország. Az ortodox egyház szinódusa szemére vetette a görög kormánynak, az Európai Uniónak és a Nemzetközi Valuta-alapnak, hogy országukat kiszolgáltatatták a hitelezők kényére-kedvére. Görögország így „megszállt” ország lett, az önállóság és a szabadság leghalványabb reménye nélkül.

Varsó, Lengyelország. II. János Pál pápa május 1-jére tervezett szentté avatásán a lengyel lakosság 3,5%-a szeretne személyesen részt venni. Egy Krakkóban épülő, hatalmas egyházi központ leendő katedrálisának már meg is van az első ereklyéje: egy ampulla János Pál vérevel, amelyet a római Gemelli Klinika orvosai a pápa utolsó operációja óta őriznek.

Moszkva, Oroszország. Kirill pátriárka elrendelte, hogy a Teológus Szent Jánosról elnevezett Ortodox Teológiai Intézet legyen az új Oroszország legelső ortodox egyeteme. Az új egyetem az egyház legmagasabb színvonalú oktatási intézménye kell, hogy legyen, amely a világi tudományos igényeknek is megfelel.

Ankara, Törökország. A vallási ügyekért felelős állami hivatal új elnöke állítólag azért akar küzdeni, hogy nem iszlám hitűek is szabadon gyakorolhassák vallásukat az országban. Állítása szerint „elviselhetetlen”, hogy bármely embert a vallása miatt diszkrimináljanak.

Kijev, Ukrajna. A Moszkvai Patriarchátushoz tartozó ortodox egyház metropolitája kijelentette, hogy egyháza Kijevben Európa legnagyobb katedrálisát akarja felépíteni. Ezzel szeretnék túlszárnyalni az Ukrán Ortodox Egyház (amely nem tartozik a Moszkvai Patriarchátus jogkörébe) már ott álló Szent Vladimir-katedrálisának méretét.

Kairó, Egyiptom. Az újívi terrortámadásban muszlim szélsőségesek meszároltak le templomból kijövő kopt keresztényeket. A koptokat már Nasszer elnök ideje óta állandó támadások érik, és most félt, hogy a politikai változások következtében fel fog erősödni a rájuk nehezedő nyomás.

Brno, Csehország. Radio Proglas néven vallásos rádióadás működik Európa legvallástalanabb országában. A közelmúltban az adó szerződést kötött a Noé nevű vallásos tévéadóval, hogy együtt tegyék azt, amit mások elmulasztanak: színvonalas vallási programokat sugározzanak.

Tokió, Japán. Nem csak a földrengés és a cunami okozta atomveszély hírei tartják izgalomban a világot. Japán keresztények felhívással fordultak a világ Krisztuskövetőihez, hogy ne szűnjenek meg imádkozni értük és országukért. Az egyik gyülekezetnek le kellett mondania a vasárnapi istentiszteletet a sugárveszély miatt. Ehelyett a gyülekezet minden tagja bibliai igéket kapott otthoni olvasásra, illetve a következő imádságot: „Mégis reménykedünk benned, Istenünk, ragaszkodunk hozzád, és kérünk, nehézségeinkben se hagyj magunkra.”

Majna-Frankfurt, Németország. „Miért hallgattok? A vallásszabadság ne legyen csak egyirányú.” Keresztény tüntetők tiltakoztak az ellen, hogy míg az országban a politikusok kínosan ügyelnek a nem keresztények és ateisták érzelmeire, meggyőződésére, addig bűnösen hallgatnak a világ számtalan országában folyó, nyílt vagy burkolt keresztényüldözésekről.

Oszaka, Japán. Az ország lakosságának 69,6%-a a sintoista vallást követi. A 126 millió lakosból csak 1,5% tartozik valamelyik keresztény felekezethez. A protestánsok száma 600 ezerre tehető.

Salvador da Bahia, Brazília. A városban működő evangélicus központ érdekes statisztikát tett közzé: míg 1991-ben az ország fővárosa, Brazíliaváros lakóinak 83,3%-a vallotta magát római katolikusnak, arányuk 2011-re 60%-ra csökkent. Ezzel szemben nőtt a protestánsok aránya: 9%-ról 33%-ra. Sajnos a vallástalanoké is: 2,5%-ról 7%-ra emelkedett.

San Antonio, USA. „Humanista” egyetemisták mozgalmat indítottak: aki beszovaltatja a Bibliát, Mózes öt könyvét vagy a Koránt, cserébe pornófüzetet kap ajándékként. A hatalmas hírveréssel előkészített kampánynak a természet vetett véget: óriási hóviharak és a csaknem mínusz harmincfokos hideg miatt elmaradt a várt „siker”.

Hangzhou, Kína. Itt áll az ország legnagyobb evangélicus temploma. Papja szerint 23 millió protestáns él a körülbelül 57 ezer gyülekezetben. Csak minden tizenötödik gyülekezetnek van saját lelkipásztora. Ezek az – államilag engedélyezett és ellenőrzött –

gyülekezeteken kívül további 60 millióra becsülik az úgynevezett „házi gyülekezetekben” élő keresztények számát.

Nierstein, Németország. Az egyik helyi gazdálkodó, aki egyháznak laikus prédikátora volt, visszaadta megbízatását. Ezzel akart tiltakozni a Hessen-Nassau evangélicus Egyház „bibliaellenes” állásfoglalása ellen, amelyet a homoszexuális papok kérdésében elfoglalt. Strub prédikátor szerint egyháza ezzel végérvényesen eltávolodott a bibliai alapoktól, és behódolt a divatos korszellemnek.

Hannover, Németország. Alsó-Szászország öt protestáns egyházának egyesülése továbbra is várat magára. Csak a hannoveri, a legnagyobb német lutheránus egyház zsinata szavazott az egyesülés mellett, míg a braunschweigi, az oldenburgi, a schamburg-lippe lutheránus és a Leerben székelő református egyház ellene döntött. Az öt egyház taglétszáma együtt mintegy négy millió.

Schwerin, Németország. A Mecklenburgi Evangélicus Egyház elnöksége úgy döntött, hogy minden szolgálatra jelentkező lelkész csak akkor kaphat állást, ha előzőleg hatósági erkölcsi bizonyítványt mutat fel. Ezzel szeretné elejét venni az egyház annak, hogy a gyermek- és ifjúsági munkában dolgozó lelkészeknél erkölcsi kisiklások történjenek.

Hannover, Németország. Új püspöke van a Hannoveri Evangélicus Egyháznak: a második választási fordulóban Ralf Meister berlini esperes nyerte el a püspöki tisztelet. A negyvennyolc éves lelkész így a legnagyobb németországi evangélicus egyház püspöke lett.

Vatikánváros. Meglátogatta a római pápát Olav Fykse Tveit, az Egyházak Világtanácsának norvég evangélicus főtitkára. Az elhidegült ökumenikus kapcsolatokra célozva norvég gyapjúkesztyűt ajánlkozott vendéglátójának azzal a megjegyzéssel, hogy a hideg telet csak úgy lehet igazán élvezni, ha jó melegen öltözik föl az ember...

Berlin, Németország. Friedrich Weber, Braunschweig evangélicus püspöke felhívta az egyházakat, hogy komolyan tanulmányozzák az evangélicus és római katolikus teológusok által közösen kidolgozott tanulmányt a pápai hivatal újraértékeléséről. Azt is hangsúlyozta, hogy nem elég elismerni egymás keresztelési gyakorlatát, hanem annak következményeit meg is kell valósítani a gyülekezetek életében.

Christchurch, Új-Zéland. A város anglikán katedrálisát szinte teljesen romba döntötte a februári földrengés. A mentési munkálatok közben örömmel állapították meg, hogy a romok nem temették maguk alá azt a huszonkét embert, aki a földrengés idején a katedrálisban tartózkodott.

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: G. I.

ITTHON – OTTHON

Hová lettek?

Amikor a hetvenes évek elején Stuttgartba költöztünk, a lakásunk környékén legalább tíz különböző kis üzlet létezett. Volt ott minden: pék, hentes, vegyeskereskedés, fűszeres, papírüzlet, festék- és tapétabolt, rövidáru stb. A kiszolgálóknak volt idejük a beszélgetésre, tanácsot is adtak, segítettek a vásárlásban. Ha az utcán találkoztunk, köszöntünk, hiszen ismertük egymást. A németek találóan „Emma néni boltinak” („Tante Emma Laden”) nevezik ezeket a családi hangulatú kis üzleteket. Tizenhét év után, amikor elköltöztünk onnan, egyik sem létezett már. Helyettük ott terpeszkedett a nagy bevásárlóközpont.

A rendszerváltás után óbudai kis lakásunk környékén gomba módra nőttek a kis üzletek. Emeletes, zárt udvarú üzletházak épültek, és a belső körfolyosókról nyíltak a kis boltok. Ott is volt minden, és ott is megvolt a lehetőség a barátságos beszélgetésre, tanácskérésre és -adásra. Az egyik ilyen kis rövidáruüzletben vettem pár éven keresztül, gondos megbeszélés után, a nemzetiszínű szalagot a kokárdákhoz, amelyeket gyülekezetünk asszonyai varrtak a március 15-i ünnepélyünkre. Most, hogy ismét otthon voltunk, egyet sem találtunk e boltokból. A belső folyosókon temetői csönd, a zárt ajtókon felírás: „Üzlethelyiség kiadó”. A környéken viszont megjelentek a nagy bevásárlóközpontok.

Kinek hiányoznak az Emma néni? Ma divat a „globalizációt” szidni. Ők is a globalizáció áldozatai? De okolhatjuk-e eltűnésükért a gazdasági életet, a drágaságot, a politikusokat? Mert az Emma néni végén mi, a bevásárlók okoztuk. „Lábszavazás” volt, úgy, mint annak idején a keletnémeteké az egyesülésért.

Bevallom, én is futottam a nagy bevásárlóközpontba, mert ott bolt helyett csak egyhez kellett mennem, és milyen gyorsan elintéztem mindent, mennyi időt spóroltam! Az alacsonyabb árak ügyében már nem volt ilyen sikerélményem: általában többet költöttem egy-egy bevásárlásnál, mint terveztem. Ahogy végigtöltöttem a kocsit a tetszetősen kirakott áruk között, mindig volt valami, ami tulajdonképpen éppen akkor nem is kellett, de „nem rossz, ha van”, és hátha legközelebb nem lesz... Arról nem is beszélve, hogy az előre becsomagolt árunál hányszor volt az alsó sor – ha nem is kimondottan rossz, de – gyengébb minőségű.

Mostani lakásunktól csak járművel lehet elérni a bevásárlóközpontokat. De az utcánk végén van egy kis bolt, egy vegyeskereskedés! Igaz, ez már modernebb „Emma néni”, itt is bevásárlókocsival megyek körbe, de nincs minden „elöcsomagolva”, és nem számít csodának, hogy van kiszolgáló, akit nem kell reménytelenül keresni, ott van mindig, sőt ideje is van rám, hogy meghallgasson, és tanácsot adjon. Igaz, amit árul, az valamivel drágább, mint a nagy üzletekben. De nincs is annyi minden kirakva a csábító és sokszor áttejtő felírással: „Sonderangebot” (azaz: akció). És hetenként elmegyek a piacra is, ahol a környékbeli gazdák árulják termékeiket. Igaz, ez is drágább, mint a bevásárlóközpontban, de kevesebbet veszek, és még mindig jobban járok, mert valóban friss, egészséges gyümölcsöt, zöldséget kapok.

És rájöttem, hogy az Emma néni azok a felebarátaim, akiket tettekkkel kell pártolnom, nem a globalizáció szidásával!

– RK –

Adomány

Légrádi György: 1000 Ft
Koltai Rezső, Svédország: 25 000 Ft
Svájci protestáns magyar nyelvű gyülekezetek: 500 CHF

Lapunk kiadásának és postázásának költségeihez szeretettel várjuk olvasóink támogató adományait a Magyar Evangélicus Konferencia, Budapest, Raiffeisen Bank 12010886-00146767-00100002 számlaszámára (külföldről HU 43 1201 0886 0014 6767 0010 0002).

Magyar evangélicus lap
Megjelenik hatszor egy évben
Kiadja a Magyar Evangélicus Konferencia (Maek)
1088 Budapest, Puskin utca 12. (telefon: +36 1/338-2302)

Felelős kiadó: Pröhle Gergely elnök
Felelős szerkesztő: Szűcs Petra
(telefon: +36 20/824-8854, e-mail: petra.szucs78@gmail.com)
Megrendelés, információ: Zászkaliczky Pál (e-mail: maek@lutheran.hu)

A lap ingyenes, a nyomda- és postaköltségre adományokat kérünk és elfogadunk.
Bankszámla: Magyar Evangélicus Konferencia, Budapest, Raiffeisen Bank
Bankszámlaszám (belföldről): 12010886-00146767-00100002
(külföldről) IBAN: HU 43 1201 0886 0014 6767 0010 0002
SWIFT: UBRTHUHB

MINDEN KEDVES OLVASÓJÁNAK
ISTENTŐL MEGÁLDOTT HÚSVÉTOT KÍVÁN
AZ ÚTITÁRS SZERKESZTŐSÉGE!